

C/2024/7179

9.12.2024

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2024 r. – Research Investments i in./Prokuratura Europejska

(Sprawa T-509/24)

(C/2024/7179)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Research Investments s.r.o. (Zákolany, Republika Czeska), Areál Zákolany s.r.o. (Zákolany), Simon Cihelník (Krupka, Republika Czeska) (przedstawiciel: J. Mašek, adwokat)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska (przedstawiciele: L. De Matteis i E. Farhat, pełnomocnicy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności trzech aktów prawnych wydanych przez stronę pozwaną w dniach 1 sierpnia w 2024 r. i 19 sierpnia 2024 r. w formie opinii w przedmiocie wezwań do działania z dnia 1 sierpnia 2024 r. i z dnia 15 sierpnia 2024 r. skierowanych do strony pozwanej na podstawie art. 265 akapit drugi TFUE;
- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła prawo Unii, nie odstępując od wykonania swojej właściwości na etapie postępowania przygotowawczego i postępowania karnego przed sądem krajowym, zgodnie z art. 25 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939, w związku z czym wszystkie czynności procesowe strony pozwanej w tej sprawie są nieważne;
- stwierdzenie, że w toku postępowania karnego wszczętego przeciwko skarżącym przed sądem krajowym strona pozwana naruszyła prawo Unii, nie umarzając ani nie zawieszając postępowania zgodnie z art. 39 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939, i że w konsekwencji decyzja pozwanego o kontynuowaniu postępowania przed sądem krajowym jest nieważna.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 25 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939, ustanawiającego test właściwości rzeczowej strony pozwanej:
 - Wobec spełnienia obu przesłanek określonych w art. 25 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939, strona pozwana nigdy nie uzyskała kompetencji do ścigania przestępstwa, w przedmiocie którego wszczęła postępowanie przygotowawcze i o który oskarżyła stronę skarżącą, i była zobowiązana do powstrzymania się od wykonywania swojej właściwości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 34 w związku z art. 39 i art. 25 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939:
 - Z uwagi na dorozumiane spełnienie dwóch przesłanek składających się na test właściwości rzeczowej przewidziany w art. 25 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939, strona pozwana postąpiła wbrew art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia. W związku z tym naruszenie prawa Unii przez stronę pozwaną polega, po pierwsze, na wykonaniu przez nią jej szerokiej kompetencji z naruszeniem prawa Unii, to znaczy na zachowaniu czynnym, a po drugie, na zachowaniu biernym, jako że strona pozwana w ogóle nie przeprowadziła testu właściwości lub odmówiła uwzględnienia jego wyników w swoich uwagach przedstawionych w postępowaniu. Wszczynając postępowanie karne przed sądem krajowym strona pozwana nie umorzyła postępowania na podstawie art. 39 rozporządzenia, ani nie zawiesiła go, chociaż była tak uczynić ze względu na brak swojej właściwości.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 34, w związku z art. 39 i art. 22 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939:

- Punkt wyjściowy definicji przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, a więc także właściwości strony pozwanej, zależy od daty, od której transpozycja do prawa krajowego staje się skuteczna [art. 22 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939]. W Republice Czeskiej transpozycji tej dokonano w dniu 1 grudnia 2019 r. na mocy zákon č. 315/2019 Sb. (ustawy nr 315/2019 Sb., Republika Czeska) [§ 260 trestní zákoník (kodeksu karnego)]. Strona pozwana nie miała i nie ma kompetencji do ścigania przestępstw naruszających interesy finansowe Unii popełnionych przed dniem 1 grudnia 2019 r., ponieważ nie istnieje przestępstwo naruszające interesy finansowe Unii w rozumieniu art. 22 ust. 1 rozporządzenia, które byłoby objęte ściganiem przez stronę pozwaną. Mimo to strona pozwana ściga stronę skarżącą w postępowaniu karnym za czyn, który miał zostać popełniony w latach 2011–2021. Strona pozwana naruszyła zatem prawo Unii, gdy – z uwagi na brak swej właściwości w chwili wszczęcia postępowania karnego przed sądem krajowym – nie umorzyła postępowania ani nie zawiesiła go, zgodnie z art. 39 rozporządzenia, skoro postępowanie na podstawie art. 34 jest już na tym etapie wykluczone.
